

IRMAK İSTASYONU

Engin Ünsal

2026 yılında güzel bir Nisan sabahı Irmak istasyonunda oturmuş gelecek son treni bekliyorum. Ne zaman geleceğini bilmiyorum ama mutlaka geleceğini biliyorum. Burası Anadolu'nun ortasında Ankara-Erzurum tren yolunun ortasında kıraç topraklar üzerine kurulu iki katlı binası olan bir istasyon. Ankara'dan gelen trene Zonguldak yöresinden gelenlerin bindiği sessiz sakin bir istasyon. Anılarımın özelemlerimle kesiştiği yerde yıllardır duran bu istasyon nedense anılarımda sürekli boy gösterir. Sanırım gençlik yıllarımda güzel saatlerini burada geçtiğimden mi diye kendimi sorguluyorum. Evet 1947-1951 yılları arasında bu istasyonda kırların sesi ile dolu saatler geçirdim. Rüzgarda sallanan kavak ağaçlarının sesini unutamıyorum. Buraya ilk defa 1947 yılında bir Eylül akşamı babamla gelmişdim. Bir tahta bavul ve bir yatak dengi ile Talas Amerikan Okuluna gidiyoduk. Ankara'dan gelecek treni üç-dört saat bekleyip Kayseri'ye gidecektik. Babam bir bankda oturmuş etrafı seyrediyor ben sararmış otların üzerinde gezip ne olacağını bilmediğim bir dünyaya adım atmanın o tatlı heyecanını yaşıyordum.

Daha sonra bu istasyona Talaslı arkadaşlarımla gelmişdim. Zonguldak'dan Cengiz Turna. Yüksel Dinçer, Piyale Adıbelli, Zeki Demirci, Safranbolu'dan Sevgin Oktay ve kardeşleri Yüksel, Erol ve Karabük'den ben. Irmak İstasyonu o yıllarda bir çok kez bize ev sahipliği yapmıştı. İstasyon binası iki katlı idi. Üst kat sanırım İstasyon Şefinin lojmanıydı. Alt kat ofis be beleme salonuydu. Treni beklerken sıkıntidan raylarda cambaz yürüyüşü yapmaya çalışır kavak ağaçlarının gövdesine çakı ile adımı yazardık. Bir büfesi bile olmayan istasyon binası çaresizlik içinde mahcup bize bakar bizde bu istasyon binası bu sessizliğe nasıl dayanıyor diye merak ederdik. Tren gelip de bindiğimizde istasyonun varlığına ihanet eder gibi onu kaderi ile başbaşa bırakarak hüzünlenir ve yeniden buluşuncaya kadar onu anılarımıza gömerdik.

Yarı yıl ve yaz tatillerinde onunla yeniden buluşur ve Irmak İstasyonunun yalnızlığını yeniden yaşardık. Irmak istasyonu bizim için gençliğini ve güzelliğini hiç yitirmeyen bir sevgili gibiydi. O ıssızlığın ortasında biraz da korkardık çünkü kırsalın neler sakladığını bilemezdik. O yalnızlıkta birbirimizde kopmamaya, aramıza mesafe koymayarak dostluğumuzun ne kadar önemli olduğunu anlamaya çalışırdık. O yılların ve o istasyonun en güzel yanı trene bindiğimiz anlardı. Ya eve ya okula gidişin heyecanı içinde o iki katlı istasyon binasına el salları ve yalnızlıkla başka insanları da sarıp sarmala onlara da yeni heyecanlar ver derdik.

Bugün o istasyonda oturmuş son treni beklerken yanımda ne babam ne arkadaşlarımdan hiç kimse yok. Hepsi beyaz bulutların arkasına sessizce gittiler. Bu istasyonu bir daha göremeyeceğim diye tarifsiz bir hüzün içindeyim. Bir yandan da babamla, eski dostlarla buluşacağım diye heyecanlanıyorum. Son tren geldiğinde penceresinden Irmak istasyonuna son defa bakacağım ve elveda benim küçük, güzel istasyonum diye el sallayacağım. O muhteşem yalnızlığının salıncağında bizim için nasıl yoldaş olduysan insanlara kendilerini anlama ve sevme fırsatı vermeye devam et diyeceğim.